

András Endre versei:

Két óra

Két órát elvettél az életemből,
s te nem vagy gazdagabb,
Két órával nyújtottad meg a szürke nappalt,
a szürke heteket,
a szürke éveket.

Két órát elvettél a reményből.

Két óra kiszakadt az életemből,
talán szemed se rebbent.
Két óra tenger-tág idő,
s nem dajkálhatott meleg térdein.

Tudod, két teljes óra mennyi?
A bányásznak három csille szén,
felmentő sereg a bekerített hadnak.
Két óra a műtőasztalon,
s takarodót fújhat a kaszás.
Két óra a jószagú pékségben,
s kocsiderék kenyér a polcokon.
Két óra a hánykódó hajósnak,
hogy bárkája a kikötőbe érjen.
Két óra a dermedt siralomházban,
két boldog óra a nászágyban.
Két óra elég volt a marathoni hősnek,
hogy jó hírrel térhessen meg Athénbe.
Két óra s földet ért az első úrhajós.

Két óra tenger-tág idő —
immár pótolhatatlan.
Két órát elvettél az életemből,
és van, aki csak két óráig élt.

GYŐZELEM

Mély és álmatlan éjszakám volt. Reggel soká feküdtem, ébren szóltanul s rád gondoltam mentő igyekezettel, mint aki fél, mert tudja, hogy a múlt gyöngö gyökérnek: nem bír a szelekkel birokra kelni, elsodorják szép szerelmünket. Mondd, mért nem emeled fel szívedet kérőn: óvja meg az ég.

De beláttam, hogy babonás badarság az égre bízni sorsod, sorsomat. Az erősek, lám üstökön ragadják, harcra nővelnek öklöt és fogat. Törvény e példa: a célt nézd s akard hát, a sóvárgóknak nem jut győzelem. Hozzád az méltó, ki megvívja harcát . . . Így okosodtam s behúnytam szemem,

hogy teljességgel s csalhatatlan lássam, amit megfogni szemmel nem lehet. hogy sejtjeimben megszázott világ van, de olyan, amit felépíthetek! Így okosodtam s nagy bizakodásban tágult a kör s a kusza vonalak feléd futottak s az izzó sugárban fénné málottak széjjel a falak.

S elértem hozzá megújult hitemmel: erős szárnyra vett a jó remény. Így lettem újra magam előtt e m b e r , ki bátran fordít sorsa kerekén, ki küzdelemben hegyeket emel fel, kiben új lángra gyúlt az öntudat, ki szembeszáll poklokkal és egekkel, mert ismeri a célt és az utat.

Okulj e példán s vegyed biztatónak (ez magamnak is így leszen szabály). Mint áramnak anyagban — az a szónak rendeltetése, ha valóra vál. Mint áramnak anyagban — az a szónak ereje is, ha terv fűti belül: magasra tart és küzdeni erőt ad, ha hiszel benne rendületlenül.

Én tudom

Tű fokán teve nem jut át,
hús vizet nem fakaszt a Nap,
én tudom, mi a szomjúság,
én tudom, mi a sivatag.

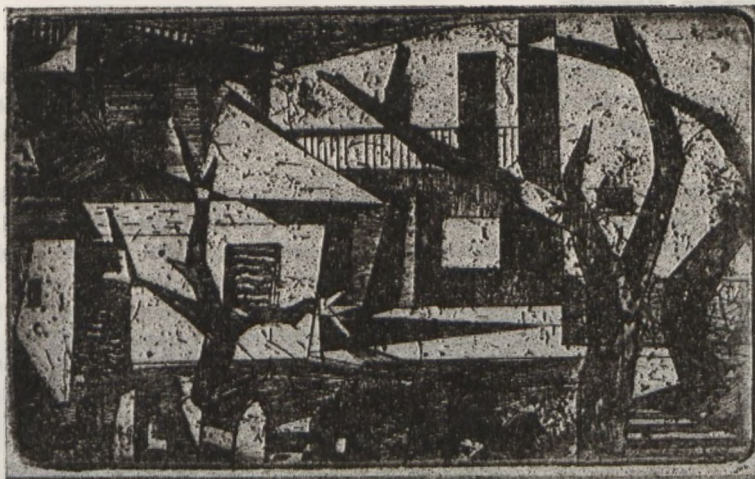
Én tudom, mi a döbbenet,
én tudom, mi a rettegés.
a sóvár képzelet kevés
birtokba venni az eget.

Én tudom, hogy a szív kihül,
én tudom, a szín megfakul.
Nincs semmim se rajtad kívül,
szeretek mondhatatlanul.

Az ostoros vihar szele
már hangolja az orgonát.
A szóló felsír: nincs tovább!
A kórus rádörg: halj bele!

Én tudom, szökni nem lehet,
és tudom, bújni sem szabad.
Csontig kötelek tartanak:
takard el irgalmas szemed!

★

ZSIGNÁR ISTVÁN: Udvar